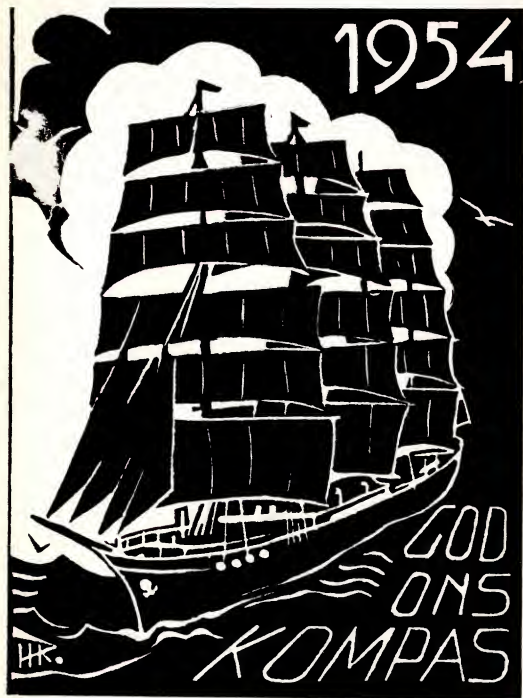

De Ster

Januari 1954

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

54e JAARGANG

Nr 1

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistenten:

ANAISE G. en
CLYDE K. RUDD.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Een Nieuw Jaar is ingeluid, door Anaise Rudd	3
De betekenis van „Zoon des Mensen”, door Joseph Fielding Smith	5
Plots en onverwacht overlijden van Apostel Matthew Cowley	7
De Christen-Patriot, door Phil Hannum ...	8
Lehi in de wildernis, door Ouderling Jan F. Otto	10
Onze Zonnehoek	15
Het Jeugdwerk der Nederlandse Zending	19
Ik heb nog andere schapen	25
Door beproeving tot de ware Kerk van Jezus Christus, door Louise Stevens	26
Gebeurtenissen in de Zending	29

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Een Nieuw Jaar is ingeluid

Doe het nu!
Wat voorbij is
komt niet meer terug....

Het jaar 1953 met zijn wel en wee, met zijn zegeningen en beproevingen behoort wederom tot het verleden. Wij sluiten af wat voorbij is en beginnen opnieuw. Wellicht brengt 1954 naast vreugde en voorspoed ook weer zijn zorgen en tegenslagen. In ons binnenste wordt een toorts ontstoken, een nieuw vuur van verlangen en streven om beter te doen dan voorheen het geval was.

De kortste dag is reeds voorbij en de zon begint weer hoger te rijzen. Niettegenstaande de koude zullen over enkele dagen de eerste sneeuwkllokjes ontluiken als de voorbode van de komende lente, de tijd van het nieuwe leven.

Moge het nieuwe jaar voor ons

allen vruchtbaar wezen, en voor ons allen brengen: gezondheid, geluk en voorspoed en Gods' zegeningen en voor de wereld: broederlijkheid en vrede!

Wij weten dat wij zelf de bouwers zijn van ons geluk en dat wij dit geluk dienen te zoeken waar het te vinden is.

Dit geluk ligt opgesloten in het trouw nakomen van onze verantwoordelijkheden als leden van de Kerk van Jezus Christus. Dit geluk vinden wij door onze persoonlijke getuigenis, in woord en daad, nederig en dankbaar, aan de wereld van 1954 te richten. Dit geluk ligt in het grote werk van zaligmaking en verheerlijking van de kinderen van onze Hemelse Vader, waar wij in Zijn Tempelen deel aan mogen hebben.

DE BETEKENIS VAN „ZOON DES MENSEN”

VRAAG:

„In Mattheus 20 : 28 vinden we het volgende: „Gelijk de Zoon des Mensen niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.” Wat is de juiste betekenis van de uitdrukking „Zoon des mensen?”. De kantlijnverwijzing brengt me naar Filippenzen 2 : 7, welke als volgt luidt: „Maar heeft Zichzelve vernietigd, de gestaltenis zens dienstknechts aangenomen hebbende en is den mensen gelijk geworden.” Moeten we aannemen, dat „Zoon des mensen” betrekking heeft op het feit, dat Jezus in de wereld kwam „in de gelijkenis van een mens”, of dat Hij sterfelijk werd? Indien niet, wat betekent het dan wel?”

ANTWOORD:

In elk van de vier Evangelien lezen we, dat de Heiland veelvuldig naar zichzelf verwijst als „de Zoon des Mensen”. Onveranderlijk wordt in het Nieuwe Testament het gewone zelfstandige naamwoord „Mens” met een kleine „m” gedrukt. Dit is waarschijnlijk te wijten aan het feit,

dat de geleerden, die de vertaling hebben verricht, de belangrijkheid van deze uitdrukking niet hebben begrepen. Waarschijnlijk namen zij hetzelfde standpunt in als door u uitgedrukt, n.l. dat het betrekking heeft op het feit, dat onze Heer een mens werd en terwijl Hij hier op aarde was, als een mens verscheen. U zult weten, dat gedurende eeuwen de idee heeft geheerst, dat God, sprekende zowel over de Vader als over de Zoon, geen lichaam bezat en niet de gedaante had van een mens, behalve toen de Heer tijdens Zijn wandeling hier op aarde onder de mensen verscheen.

De uitdrukking behoorde te worden geschreven „Zoon des Mensen” met een hoofdletter „M”, betekenende Zoon van God. In openbaringen, welke aan President Joseph Smith werden gegeven, gebruikt de Heiland deze uitdrukking vaak, wanneer Hij over Zichzelf spreekt. Zie Leer en Verbonden 45 : 39; 49 : 6; 22; 63 : 53; 68 : 11. Bij andere gelegenheden noemde onze Heer zich „Zoon Ahman”. Zie Afdelingen 78 : 20 en 95 : 17.

Deze titel welke aan de Heiland gegeven werd kan algemeen geweest zijn in de dagen van de Heiligen van vóór de zondvloed. Er is vermeld in de Parel van Grote Waarde, dat Henoch door alle tijden heen generatie na generatie zag en we lezen: „...en Enoch was omhoog en opgeheven, zelfs in de boezem des Vaders, en van de Zoon des Mensen; en zie, de macht van Satan was op de gehele oppervlakte der aarde. (Mozes VII : 24) Dan lezen we in vers 54: „En het geschiedde, dat Enoch tot de Here riep, zeggende: Wanneer de Zoon des Mensen zal komen in het vlees, zal dan de aarde rusten? Ik bid U, toon mij die dingen.” Uit deze woorden welke lange tijd voor de komst van Jezus Christus op aarde werden geschreven, zou blijken, dat Hij te dien dage onder deze titel bekend was.

We hebben nog een verder duidelijk omschreven mededeling ontvangen in de raad welke de Heer aan Adam gaf, zoals deze werd opgetekend in Mozes VI : 56, en welke als volgt luidt:

„Onderwijs het daarom aan uwe kinderen, dat alle mensen, overal,

zich moeten bekeren, of anders kunnen zij geenszins het Koninkrijk Gods beërven, want iets dat onrein is, kan daar niet wonen, of in Zijne tegenwoordigheid verblijven; want Zijn naam is, in de taal van Adam, Mens der Heiligheid, en de naam van Zijn Eniggeborene is Zoon des Mensen, Jezus Christus, een rechtvaardig Rechter, Die in het midden des tijds komen zal.”

Hier spreekt de Vader tot Adam over zichzelf als een Mens, wiens naam „Mens der Heiligheid” is. Daarom zijn we gerechtigd om, wanneer Jezus naar Zichzelf verwijst als de Zoon des Mensen, te zeggen, dat Hij bedoelt, dat Hij werkelijk de Zoon van God is, welke Mens der Heiligheid of Heilig Mens is.

Tussen twee haakjes: we leren, dat de plaats waar Adam woonde en waar hij zijn rechtvaardige nakomelingen drie jaar vóór zijn dood zegende, en waar God aan hem verscheen, Adam-ondi-Ahman heette. Kunnen we niet in waarheid zeggen, dat de betekenis van deze naam Adam-ondi-Ahman de plaats of het land waar God met Adam verbleef, weergeeft?

*Vooruitgang houdt op wanneer mensen
muren bouwen in plaats van bruggen.*

Plots en onverwacht overlijden
van
APOSTEL MATTHEW COWLEY

Nadere inlichtingen over het leven van Apostel Cowley zullen in een volgend nummer verschijnen.

Elder Matthew Cowley van de Raad der Twaalf Apostelen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen overleed op 56-jarige leeftijd. De dood verraste hem in zijn slaap op de Zondagmorgen van 13 December, rond 4 uur 45 in een hotel te Los Angeles, waar hij samen met zijn vrouw vertoefde. Hij stierf tengevolge van een hartkwaal.

Apostel Cowley was in de kuststad sinds de vorige week, waar hij met andere Algemene Autoriteiten van de Kerk 's Vrijdags de plechtigheden bijgewoond had van het leggen van de hoeksteen voor de tempel in Los Angeles. Het Eerste Presidentschap had de leiding van de begrafenisdienst, die gehouden werd op Woensdag 16 December, in het Tabernakel te Salt Lake City.

DE **G**ENEALOGISCHE VERENIGING
*

DE EEUWIGHED ZELF KAN HET VERLIES VAN EEN
MINUUT NIET VERGOEDEN

DAAROM:

WAAKT OP DAN EN DOET TOCH IETS
MEER DAN DROMEN VAN 'T HEMELSE SCHOON

Het nieuwe Genealogische Hoofdbestuur:

H. W. Sont (Zaagmolenstraat 3hs, Amsterdam) Presidente.

G. Diender (Den Haag), 1e raadgever.

Hermanus Hendrik Reedeker (Amsterdam), 2e raadgever.

Carl Hans Verrips (Amsterdam), secretaris.

De Christen-Patriot

door Phil Hannum

*

FRANCIS SCOTT KEY had God en zijn vaderland lief en gedurende meer dan 60 jaar diende hij beide getrouw. Zijn naam is onder zijn landgenoten gevestigd als de maker van het volkslied „De gesternde Banier“, maar hij verdient ook te worden herinnerd door verschillende van zijn uitstekende kerkgezangen en zijn druk en nuttig christelijk leven. Zelfs „De gesternde Banier“ dankt haar bestaan aan het feit, dat Key een christelijke handeling en plicht verrichtte, waarbij hij gevaren moest trotseren om een vriend te helpen. Deze vriend was Dr. William Beanes van Upper Marlboro, Maryland, die door de Britten tijdens hun opmars tegen Washington in de oorlog van 1812 gevangen was genomen. Toen hij hoorde, dat de Britse marine-officieren van de vloot, die Washington bedreigde, in staat zouden zijn om Dr. Beanes vrij te laten, ging Key de vloot onder een witte vlag tegevoet, om te trachten een wapenstilstand te bewerkstelligen. Tijdens deze opdracht ontdekte hij, dat de Britse vloot op het punt stond Fort McHenry bij Baltimore bij verrassing aan te vallen. Daar zij beseften, dat Key van hun plannen op de hoogte was,

hieldden de Britse officieren hem gedurende de nacht, dat het bombardement gaande was, aan boord van het schip. Het moet natuurlijk op dat ogenblik geweest zijn, dat het gezicht van de vaderlandse vlag welke in de ochtenduren nog steeds op Fort McHenry wapperde, hem tot zijn beroemd gedicht inspireerde, hetwelk hij toen op de achterkant van een brief schreef. Toen de Britten hem later in de morgen aan wal zetten, gaf hij de versregels aan een drukker en tegen de avond zongen de Amerikanen „De gesternde Banier“, gedrukt op losse blaadjes, welke in de straten werden rondgedeeld. Key's meest beroemde hymne was „Heer, met gloeiend hart zou ik U willen loven“, welke hij vijf jaar later schreef. Gedurende zijn leven verscheen er geen verzameling van zijn gedichten, maar in 1857 verschenen zij voor de eerste maal als een bundel. Echter kon geen van deze gedichten het nationale volkslied of het eerdergenoemde kerkgezang in kwaliteit of populariteit evenaren. Het schrijven van gedichten of gezangen nam slechts weinige uren van dit beroemde Amerikaanse leven in beslag. Key was de zoon van een plantagehouder,

geboren in Frederick County, Maryland op de 9de Augustus 1780. Zijn belangstelling ging in zijn jonge jaren uit naar de studie in de rechten, en hij genoot zijn opleiding in het St. John's College te Annapolis, waar hij bekend stond als een godvruchtig student en ernstige leerling.

Francis Scott Key begon zijn loopbaan in de rechten te Frederick City, maar de grotere mogelijkheden, die zich in de hoofdstad voordeden, brachten hem er toe zich daar te vestigen. Gedurende verscheidene jaren gaf hij op bekwame wijze zijn diensten als districts-procureur voor het District Columbia.

Als een Christen werd hij in een raadselachtige situatie geplaatst, toen de onderneming van zijn vader, benevens vele slaven, in zijn handen overging. De gedachte om een ander menselijk wezen te bezitten had hem zelfs in zijn jongensjaren benauwd. Toen hij de onderneming erfde begon Key een plan uit te werken om een kolonie voor Amerikaanse slaven in Afrika op te richten, met de bedoeling om zijn eigen slaven zodra dit practisch mogelijk was als vrije mannen en vrouwen naar deze kolonie te zenden. Een dergelijk plan ondervond echter onmiddellijk enorme moeilijkheden, en dus wijdde hij veel van zijn tijd om het zijn slaven zo prettig

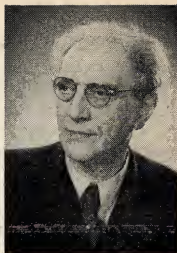
en aangenaam mogelijk te maken. Hij richtte een Zondagsschool op en hield regelmatig kerkdiensten voor hen in een tijd, dat vele staten wetten uitvaardigden, welke behelsden dat het een misdaad was om aan slaven godsdienstige of opvoedkundige leiding van welke aard ook te geven. Als slaven voor het gerechtshof van zijn district werden gedaagd hielp hij hen gratis met zijn jarenlange ondervinding op wettelijk gebied. Als er zich ziekte, onenigheid, behoefte aan kleding, voedsel of onderdak onder zijn slaven voordeed, kwam hij altijd tussenbeide om hulp te verlenen. Hij maakte de werkzaamheden in zijn onderneming zo licht mogelijk.

Als men zich soms mocht afvragen, waarom Key niet al zijn slaven vrijliet, moet men zich de toestanden welke toentertijd in iedere staat heersten, in herinnering brengen. Vele vrije negers werden onder de valse beschuldiging van te zijn weggelopen gevangen genomen en weer op de slaven-markt verkocht. Door ze op zijn plantage te houden was Key in staat hen tegen een dergelijk complot te beschermen, terwijl hij met andere blanke mannen samenwerkte om de Afrikaanse kolonie op een praktische manier te verwezenlijken.

Kent U de waarde van een glimlach?

Lehi in de wildernis

door Ouderling Jan F. Otto

U vond waarschijnlijk het artikel over „Lehi in de Wildernis”, dat verschenen is in het Maart-nummer van „De Ster” erg interessant en U zou graag weten wat Prof. Nibley nog meer heeft geschreven over Lehi en de zijnen..... maar U kent niet genoeg Engels, zodat het werk van Prof. Nibley ¹⁾ voor U een gesloten boek moet blijven.

Wij willen daarom in dit artikel iets meer vertellen uit de inhoud van dit boek. — Op welke manier Prof. Nibley daarin bewijst, dat het Boek I Nephi een geschiedenis bevat, die werkelijk gebeurd kan zijn, althans in zijn vele détails overeenstemt met al hetgeen antieke en moderne reisverhalen en de archaeologie ²⁾ aan de dag hebben gebracht omtrent het leven in de tijden en in de landen, waarin Lehi verkeerde, alvorens hij scheep ging naar het Land van Belofte, naar de Nieuwe Wereld.

Uit ontelbare bronnen heeft Prof. Nibley zijn gegevens verzameld en

tot een boek verwerkt, waarin wij kunnen zien, waarom Lehi en de zijnen met achterlating van al hun bezittingen uit Jeruzalem vertrokken, verscheurende de duizenderlei banden, die hen aan het land hunner vaders bonden. En hoe al de zware beproevingen, die Lehi en de zijnen moesten doorstaan evenzeer het lot zijn geweest van anderen, die in die landen verkeerd hebben.

Wij lazen ergens, dat een Broeder in een rede gezegd heeft, dat hij geen archaeologie nodig had om een getuigenis te hebben over het Boek van Mormon; de waarachtigheid ervan was hem door onze Hemelse Vader geopenbaard.

Deze Broeder mag zich gezegend prijzen, want, is een grote getuigenis niet een kostbaar bezit? — Maar er zijn ook leden van onze Kerk, die diep in hun gedachten nog een gevoel van twijfel voelen knagen, — dan zijn er nog de onderzoekers — en ten slotte ook nog de tegenstanders, die allen overtuigd moeten worden.

Onze grote geleerde Apostel John A. Widtsoe, die verleden jaar November stierf in zijn 80ste levensjaar, was zeer enthousiast over het boek van Prof. Nibley. Hij schreef er een voorrede bij, waarin hij o.m. zegt:

¹⁾ „Lehi in the Desert” & „the World of the Jaredites” by Hugh Nibley Ph. D. — Bookcraft Publishing Co. — Salt Lake City - Utah z/j. — Prijs \$ 2.25.

²⁾ Archaeologie (ae = e) betekent oudheidkunde, — leer en kennis van Godsdienst, politieke toestanden, zaken, nijverheid en kunst uit oude tijden, verkregen door opgravingen, enz.

„Deze studie is zó geschreven, dat deze oude volken voor ons werkelijkheid zijn geworden en begrijpbaar, — dat zij tot levende wezens zijn geworden voor ons, die duizenden jaren na hen leven.” — „Dit boek is geschreven onder de inspiratie van Gods' geest. Het mooie ervan is, dat het tevens een getuigenis is voor de waarheid van de beweringen van Jozef Smith, dat hij het Boek van Mormon vertaald heeft onder Goddelijke inspiratie en dat hij op dezelfde manier gebracht is tot het herstel van het Evangelie van Jezus Christus.”

„Het aantal getuigenissen voor het Boek van Mormon neemt met de dag toe, gaat Apostel Widtsoe verder, en om deze reden is het boek van Prof. Nibley, dat een machtige getuigenis is voor het Boek van Mormon, een dubbel kostbaar bezit voor de leiders van het in deze laatste dagen herstelde Evangelie.” „Prof. Nibley en de uitgevers moeten wij dus gelukwensen met de publicatie van deze artikelen, die oorspronkelijk in „the Improvement Era” in boekvorm verschenen.”

Na deze woorden te hebben aangehaald, willen wij nu de inhoud van het boek nader bekijken en zien wat Prof. Nibley allemaal gevonden heeft uit andere bronnen, die hetzelfde vertellen als wat vermeld staat in I Nephi omtrent toestanden en gebeurtenissen in Palestina, Arabië en Egypte in 600 v. Chr. en kort daarna, in de tijd dat Lehi aldaar verkeerde.

„Een Kroniek in de Taal der Egyptenaren.”

Wie voor het eerst kennis maakt met het Boek van Mormon, leest tot zijn verwondering, dat het vertaald is van oude platen, die bedekt zijn met lettertekens, die Hervormd Egyptisch genoemd worden (Mor.

9 : 32-34) en dat de kronieken geschreven zijn in de taal der Egyptenaren (I Nephi 1 : 2).³⁾

Hoe nu, denkt de lezer, de Joden hebben toch hun eigen taal en hun eigen lettertekens? Zij zijn toch een groot volk, de Bijbel is vol van hen, wat hebben ze dan te maken met Egyptisch?

„Ook de „wereld” heeft altijd spottend neergekeken, zegt Prof. Nibley, op de buitengewone aandacht die in het Boek van Mormon aan Egyptische aangelegenheden besteedt wordt. Met verwondering en ongeloof heeft de „wereld” echter in de laatste tijd moeten ervaren, dat de Egyptische cultuur een véél grotere rol in Palestina speelde, dan ooit gedacht was.”⁴⁾

Er bestond een zeer druk handelsverkeer met Egypte, speciaal in Lehi's tijd toen Egypte een wonderbaarlijke bloeitijd beleefde. Karavannen uit Palestina leverden er wijn, graan en olie af tegen betaling in goud, waardoor er zeer grote voorspoed in Palestina heerste.⁵⁾ Alle

³⁾ Men leze de aangehaalde teksten zoveel mogelijk na in het Boek van Mormon. Voor zover niet aangegeven, zijn alle teksten uit I Nephi.

⁴⁾ De Joden waren steeds goede kenners van vreemde talen. — Zij kenden het Hebreeuws, het Aramees en het Grieks. — Verder Egyptisch, terwijl zij ook de taal der Babyloniërs kenden: bij de Amarna brieven zijn er vele van de gouverneurs in Palestina en wel in het Babylons en in spijkerschrift.

⁵⁾ Dit is de economische zijde van het openbare leven in Palestina: grote rijkdommen voor de Palestijnse kooplieden. — Maar de profeten Lehi en zijn tijdgenoot Jeremia zagen de schaduwzijde: de zonden en de afvalligheid van God van hun tijdgenoten, die het gevolg waren van die rijkdommen. — Lehi spreekt van de „boosheden en verfoeilikheden” van het volk van Jeruzalem en Jeremia van: „Allen, zo gering als groten zijn belust op vuil gewin en allen, zo profeet als priester plegen bedrog.” (Jer. 5 : 13).

vooraanstaande personen waren kooplieden, de vorstelijke stedelijke heersers inclusief.

Ook Lehi was zulk een rijk koopman uit een aanzienlijk geslacht (5 : 14). Hij had nabij Jeruzalem een huis en land (2 : 4) en zeer waardevolle bezittingen aan goud, zilver en kostbaarheden. (3 : 24-25). Hij was 100 % Jood, maar evenzeer was hij onderwezen in de taal der Egyptenaren, welke hij sprak en las. (Mos. 1 : 4).

De voornaamste kooplieden zonden eeuwenlang hun zonen naar Egypte om daar hun opvoeding te vervolmaken. Zij leerden Egyptisch spreken en schrijven en namen de Egyptische zeden en gewoonten over. Zo stond het in alle landen rondom het wereldrijk aan de Nijl. Een Egyptisch tijdgenoot noteert, dat Ethiopiërs, Syriërs, kortom alle vreemdelingen Egyptenaren waren geworden en alle gelijkelijk op de hoogte van de Egyptische taal.

Deze overheersing van de Egyptische cultuur was niet alleen een gevolg van de handel, die de omringende landen met Egypte dreven. Reeds 2000 jaar v. Chr. was Palestina schatplichtig geweest aan Egypte en restanten van deze onderhorigheid bestonden nog in Lehi's tijd in de vorm van stedelijke militaire gouverneurs, zoals Laban, die de vertegenwoordigers van Egypte waren. Ze gebruikten Egypte meer als boeman tegenover hun landgenoten om deze naar hartelust te kunnen afpersen! Kwam er daarentegen een afgezant van Egypte, dan zeiden ze tegen deze: Wij hebben niets met Egypte te maken.

Zoals de talen zich vermengden, zo vermengden zich ook de volkeren. In de loop der eeuwen vestigde zich een grote Egyptische kolonie in Byblos, de grote havenstad aan de

Middellandse Zee, terwijl de Joden zich in groot getal in Midden-Egypte hadden gevestigd.

Alles bijeen genomen is het dus zeer verklaarbaar, dat Lehi de kennis bezat om zijn kroniek in het Egyptisch te schrijven. Maar waaróm deed hij dit?

Om een antwoord te vinden, moeten wij eerst spreken over het Egyptische schrift. Er bestaan 2 soorten. Het officiële, dat gevonden wordt op monumenten, tempels, graven, enz. Schitterend mooi om te zien, maar volgens Prof. Nibley het onhandigste, moeilijkste en meest onpraktische schrift, ooit door mensen uitgedacht! Maar er was ook een oud-Egyptisch volksschrift. Dit was een soort stenografie, zeer gedrongen en verkort, geheel aangepast bij de klanken en gedachtengangen van de Egyptische taal. Dit was een belangrijke reden om Egyptisch te gebruiken, om reden er veel te noteren viel op de moeilijk te bewerken en kostbare platen.

Lehi en zijn nakomelingen spraken en schreven Egyptisch, maar ruimtegebrek op de platen noopte hen om eeuwenlang hiermee door te gaan. Bovendien was de Hebreeuwse taal zó doorspekt geraakt met Egyptische woorden, dat er een nieuwe taal ontstaan was, een mengsel van beide talen: geen ander volk kent onze taal, zegt Mormon 9 : 34. Andere antieke talen deelden ditzelfde lot. Een modern voorbeeld is het hedendaagse Engels. Onder de invloed van de hogere cultuur der Franse veroveraars onder William de Veroveraar is het oorspronkelijk Angelsaksisch zó verrijkt geworden met ontelbare Franse woorden, dat een nieuwe taal ontstond, die geen ander volk spreekt.

Ook daarom gaat Mormon, hoewel ongaarne, door met het schrijven

„in lettertekens, die onder ons hervormd Egyptisch genaamd worden, die aan ons zijn doorgegeven en volgens onze wijze van spreken door ons zijn veranderd” (Mor. 9 : 32). „En wanneer, gaat Mormon verder, onze platen groot genoeg zouden zijn geweest, zouden wij in het Hebreeuws hebben geschreven..... dan zoudt gij geen onvolmaaktheid in onze kroniek hebben gehad.” (9 : 33).”

En wat is verder natuurlijker, dan dat Nephi voor zijn Boodschap, die hij niet alleen richtte tot de Joden, maar tevens tot allen van het huis Israël (I Nephi 19 : 19), ja tot alle heidenen (13 : 39-40), een wereldtaal gebruikte? — Gebruikten later de Joden niet evenzeer een wereldtaal, het Grieks, voor de Heilige Schrift, liever dan Hebreeuws, ten einde hun woorden zo ruim mogelijk te kunnen verspreiden onder de Heidenen, maar ook onder hun Joodse stamverwanten?

Zo zien wij dat onze verwondering over het gebruik van het Egyptisch voor het Boek van Mormon zonder grond is geweest, maar voortsprong uit gebrekkige kennis!

„Het Avontuur met Laban.”

Niet lang nadat Lehi vanuit Jeruzalem is uitgeweken naar de woestijn, krijgt hij een visionaire droom, waarin God beveelt, dat Lehi's zonen naar het huis van Laban moeten gaan om daar het geschiedboek der Joden en een geslachtsregister van Lehi's voorvaderen te gaan halen (3 : 1-4).

Laten wij trachten aan de hand van I Nephi ons een voorstelling te maken, welke positie deze Laban in zijn tijd innam en wat voor een soort persoon hij was.

Wij merken al direct, dat hij een zeer voornaam man moet zijn ge-

weest in Jeruzalem. Hij draagt een wapenrusting (4 : 19), waarbij een staatsiezwwaard met een zuiver gouden gevest, buitengewoon fraai bewerkt en een kling van het kostbaarste staal (4 : 9). Een zêér kostbaar stuk dus.

Bij de 3e poging om de geschiedboeken en de platen in hun bezit te krijgen, — zij doen die midden in de nacht (4 : 5) — zegt Nephi tegen zijn morrende en opstandige broers, dat zij niet bevreesd moeten zijn voor „de 50 man van Laban”, want „wij hebben Gods' hulp en Hij is machtiger dan de gehele aarde”. (4 : 1 en 4) Laban heeft dus de beschikking over 50 man, waarover hij commandant is.

Deze 50 man waren een directe dreiging voor de zonen van Lehi, zelfs als zij er midden in de nacht op uitgetrokken zijn. — Dit is ook op te maken uit 3 : 25. — De 50 man moeten dus in het „huis van Laban” aanwezig zijn geweest en als daarin zoveel mensen konden wonen, moet het wel een paleis geweest zijn. — Was er ook niet een schatkamer en een speciale, vertrouwde dienstknecht — een schatbewaarder — die van deze kamer de sleutel had? — Alles wijst er dus op, dat Laban een grand seigneur was. — Wij moeten in hem wel zien de militaire gouverneur van Jeruzalem.

Beschouwen wij hem echter vanuit een moreel standpunt, dan valt Laban direct van zijn hoog voetstuk af. Niettegenstaande zijn hoge positie vindt Lehi hem 's nachts dronken, slapend in de goot bij zijn huis (4 : 7 en 8).

En hoe misdadig reageert Laban op het verzoek van Lehi's zonen om boek en platen te mogen meenemen. Bij het eerste bezoek als Laman bij hem komt, wordt hij boos. (Niet

geheel onbegrijpelijk!) Maar in plaats van een redelijk antwoord te geven als weigering, werpt hij Laman uit zijn huis (waarschijnlijk niet op een zachtzinnige manier) en voegt hem bovendien de leugenachtige bewering toe: „Gij zijt een rover“ en de schandelijke bedreiging: „Ik zal U doden!“ (3 : 13)

In waarheid blijkt later, dat hij zelf een rover is. Als de zonen van Lehi voor de tweede maal bij Laban komen om de platen te vragen, beladen met hun familieschatten, goud, zilver en kostbaarheden, die ze van huis hadden gehaald (3 : 22) en deze aanbieden in ruil voor de platen (3 : 24), werpt Laban hen opnieuw met zoveel geweld uit zijn huis, dat ze hun kostbaarheden moeten achterlaten (3 : 25) en zich in een hol verbergen om het vege lijf te redden (3 : 27). Want Laban zond hen zijn knechten achterna om hen te doden (3 : 25). — En Laban had de buit binnen!

Wij geloven daarom niet te veel te hebben gezegd als wij deze hoofdman Laban een grote schurk noemen en wij kunnen dan ook weinig medelijden voor hem voelen, als Nephi hem bij de laatste poging om de platen te verkrijgen dronken op straat vindt liggen en hij Laban, na veel gewetensbezwaren geopperd te hebben, eindelijk het hoofd afslaat met Laban's eigen zwaard! (4 : 10-18). Zie zo, dit is dan het portret van Laban ten voeten uit! Wij hebben onze mening over hem niet onder stoelen of banken gestoken. — Maar dáár gaat het eigenlijk niet om. — De vraag is: Geeft het Boek van Mormón hier een verdichte persoonlijkheid of is dit een beeld uit de werkelijkheid? — Dát gaat ons nu interesseren!

Aan de hand van het boek van Prof. Nibley willen wij nu een schets ge-

ven van toestanden in Palestina, zoals die uit verschillende bronnen is samengesteld kunnen worden. — Speciaal met het oog op Laban en zijn kornuiten.

Eeuwenlang zijn de steden van Palestina onder bestuur geweest van militaire gouverneurs. Zij waren Joden, maar in theorie althans verantwoordig schuldig aan de Egyptische farao's. Ze heetten rabis en stonden in rang onder de regerende vorsten van de steden waar zij de functie van gouverneur uitoefenden. — De vorsten spraken hen aan met „broeder“ of met „vader“.

Maar alles te zamen genomen noemt Prof. Nibley het een gemeen stelletje haantjesjagers, wier gezag berustte op voortdurende kuiperijen en bedriegerijen. Ofschoon zij hun ambt als erfelijk beschouwden en zich soms als koningen aanstelden! In de Amarna brieven⁶⁾ lezen wij, dat gouverneurs van verschillende steden elkaars karavanen overvielen, elkaar over en weer beschuldigden van onbetaalde schulden en elkaar als verraders in Egypte aanklaagden. In het algemeen haalden zij al die gemene streken uit, die door de tijd gesanctionneerd waren en die tot de gewoonten horen van de hooggeplaatste persoonlijkheden in het Oosten, die er vóór alles op uit zijn hun fortuin te vergroten.

De Lachis brieven⁷⁾ tonen aan, dat dit soort mensen in Lehi's tijd nog de toonaangevende mensen waren: de militaire gouverneurs werkten in militaire aangelegenheden nog ten nauwste samen, met Egypte — afhankelijk als ze waren van het prestige van Egypte om hun verdorven macht in stand te houden! — We leren ze daaruit opnieuw kennen als gewetenloze onbetrouwbare en kruiperige individuen.

Vervolg pagina 21.

^{6,7,8)} Voor toelichting zie einde artikel.

ONZE

ZONNEHOEK

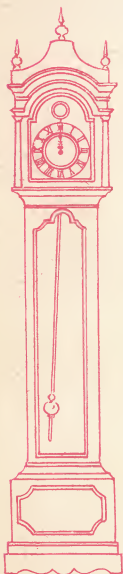

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

Verzorgd door Zr. Ann C. Okker

GALILEO en de slingerende lamp.

door Anna Yarbrough.

Elk ogenblik, dat Galileo van zijn studies kon missen bracht hij door in de lange gangen en de enorme hoofdzaal van de Cathedraal van Pisa. Hij besteedde vele uren met het bekijken van de schilderijen, de standbeelden en de hoge glazen vensters.

Hoewel Galileo voor zijn jaren een kleine jongen was, waren zijn ogen scherp en onderzoekend. Zijn vader had hem de waarde geleerd van het opmerken van alle kleine afzonderlijke delen, die te zamen het geheel uitmaken. Galileo's Vader was geen rijk man, maar hij was wel geleerd.

Galileo was gewend stil te blijven staan, om het licht en de schaduwen van een schilderij, dat hem bijzonder beviel, te bestuderen. Dan bekeek hij de kleine figuren op de achtergrond, die het schilderij diepte verleenden. Dan trachtte hij de reden te vinden waarom de kunstenaar dit onderwerp had gekozen en welke de boodschap was, die de kunstenaar had trachten te brengen.

Op een zekere dag, toen Galileo daar rondwandelde, merkte hij een massieve lamp op, die van de zware zoldering naar beneden hing. Terwijl Galileo de lamp aan het bestuderen was, kwam

er een bediende aan, die per ongeluk tegen de lamp stootte, waardoor deze begon te slingeren. Naar achteren en naar voren, heen en weer ging de lamp.

Galileo dacht: „Ik vraag me af, waarom die grote lamp steeds dezelfde afstand aflegt? Waarom is de slingerbeweging naar de ene kant niet groot en naar de andere kant klein? Ik geloof, dat die lamp in een bepaalde tijd heen en weer slingert.”

Galileo hief zijn pols op en legde zijn duim op zijn slagader. Oplettend keek hij naar de lamp. Ja! Ja! De lamp slingerde precies in de maat van de polsslag van Galileo.

Hij wilde zijn ontdekking wel uitschreeuwen. Maar natuurlijk schreeuwde hij niet in de grote cathedraal. Maar zijn hart sloeg op hol bij de gedachte, dat hij een ontdekking had gedaan: „Een slingerend lichaam beweegt zich in een bepaalde maat.”

Terwijl Galileo naar huis wandelde dacht hij: „Ik moet deze uitvinding gebruiken om mensen te helpen, want als een jongen iets weet en niets met zijn kennis doet, kon hij het net zo goed niet weten. Hoe kan ik het feit, dat een slingerend lichaam zich in een bepaalde tijd heen en weer beweegt, gebruiken om mensen te helpen?”

Toen schoot Galileo een andere gedachte te binnen: „Als een slingerend lichaam zich in een bepaalde maat heen en weer beweegt, dan kan de tijd worden gemeten door een hangend lichaam, een slinger.” Hij ging terug naar zijn lokaal in de grote school waar hij woonde en elke avond, als hij met zijn lessen klaar was, maakte hij slingers en liet ze slingeren. Soms werd hij ontmoedigd, maar hij verloor zijn vertrouwen nooit. Hij wist, dat een heen en weer bewegende slinger de tijd kon meten.

Op zekere dag sprong Galileo's hart op van vreugde. Hij had een klok gemaakt met een bewegende slinger, die precies op tijd ging. Nog nooit te voren was er een klok met een slinger gemaakt.

Als je de volgende keer een klok ziet met een bewegende slinger, zul je dan aan Galileo denken?

* * *

HET NIEUWE JAAR

Het Oude Jaar is nu verdwenen,
Het Nieuwe is al weer verschenen,
En willen wij er wat bij winnen,
Dan moeten wij heel goed beginnen.

Op school en thuis-en in de Kerk,
En bij ons and're dagelijks werk,
Zijn wij als altijd eensgezind,
En graag met iedereen bevriend.

Laat ons dit jaar veel liefde zaaien,
Dan zullen wij ook liefde maaien.
Als wij naar God's geboden leven,
Dan schenkt Hij ons het Eeuwig Leven.

* * *

Een vader is trots op zijn dochter

DOOR ANN BERRY

DA LEWIS was een lieve baby én haar vader had niets tegen haar, maar daar hij vuurtorenwachter was, vond hij, dat hij een zoon nodig had, die later, als hij was heengegaan, zijn plaats zou kunnen innemen. Zijn kleine dochter verbaasde hem echter met haar kundigheid en belangstelling. Toen zij twaalf jaar was had zij zóveel over het werk van haar vader geleerd, dat hij haar tot beloning een kleine reddingsboot gaf.

Ida oefende vlijtig en het duurde niet lang of zij roeide zichzelf naar en van school.

Toen Ida zestien jaar was, zat zij op zekeren dag te eten, toen haar moeder riep: „Vlug Ida! Er is een boot omgeslagen.....”

Zoals ze al zo vele keren had gedaan, roeide Ida vlug naar de baai. Een felle bliksemschicht liet twee mannen zien, die zich aan een omgekeerde boot vastklampten. Zij behoefde er niet erg bij hen op aan te dringen om deze boot voor de hare te verwisselen. De wind werd sterker. Terwijl ze uit alle macht roeide, zag ze de schrik op de gezichten van de mannen. Toen ze bij de rots kwam zag zij de reusachtige golf niet, die kwam aanrollen. Ze voelde hem op het roer uitslaan en enige benauwende ogenblikken later joeg hij het bootje op de kust van Lime Rock, waar de vuurtoren stond.

Het Congres kende haar een onderscheidings-medaille toe. De Vice-President bezocht haar en zijn voeten werden nat, toen hij aan wal stapte, maar dat vond hij niet erg. „Ik had wel tot mijn oksels door het water willen waden, alleen om Ida Lewis te zien,” zei hij tot zijn roeiers.

Toen haar vader na een langdurige ziekte overleed, werd Ida de vuurtorenwachter en gedurende haar leven redde zij 18 personen het leven.

PETER EN PAULA

Peter en Paula zeggen :

„Weest beleefd als je vóór mensen langs gaat.”

1) Peter en Paula zijn tweelingen. Zij spelen samen, zij gaan samen naar school en samen naar de Kerk.

2) Zij gaan altijd naar het Jeugdwerk, tenzij ze ziek zijn, de griep of de mazelen hebben, of kou hebben gevat.

3) Op zekere dag gingen zij naar het Jeugdwerk en zagen Sally, hun nichtje helemaal aan het andere einde van de bank zitten. Zij wilden graag bij haar zitten, maar dan moesten zij vóór enkele van hun klasgenootjes langsgaan, en dus.....

4) maakten zij zich zo dun mogelijk zodat ze hun klasgenootjes niet zouden aanraken. Zij pasten er voor op, dat ze niet op de tenen traptten, en beiden zeiden heel zachtjes en beleefd.....

Als jullie willen weten, wat Peter en Paula zeiden, neemt dan een potlood en vult de bovenstaande letters in, door de nummers van elke letter met elkaar te verbinden. Elke letter moet met nummer 1 begonnen worden.

Het Jeugdwerk der Nederlandse Zending vergeet de broertjes en zusjes van het Kinderhospitaal der Kerk niet!

26 September 1953.

Geliefde Zuster Parmley,

Na enkele foto's van het nieuwe Kinderhospitaal gezien te hebben en van de wondervolle dingen gehoord te hebben, die gedaan worden voor de kinderen van onze leeftijd, besloten wij, kinderen van het Jeugdwerk der Nederlandse Zending, ook onze geboortedagentjes bij te dragen, zodat we konden een gift sturen aan de kinderen van het Jeugdwerk-Hospitaal.

Wij hebben U iets van Hollands' schoonheid gestuurd. Met de hulp van Broeder van der Wal uit Rotterdam, kozen we enkele van de mooiste tulpen uit, die te vinden zijn in Nederland. Iedere lente, als de tulpen bloeien en hun kopjes knikken in de zonneschijn, zullen de kinderen weten dat het Jeugdwerk in Holland met liefde en genegenheid aan hen denkt.

Hoewel niet iedereen in Holland houten schoenen draagt (de meesten van ons dragen gewone schoenen zoals iedereen), toch, wanneer iemand denkt aan Holland en haar tulpen, denkt men aan de „klompen" of de houten schoenen. Daarom sturen wij U ook enkele paren klompen,

zodat onze vriendjes aan de overkant van de zee kunnen naar het „Dromenland" gaan en doen alsof zij hier in Holland met ons waren, wanneer zij naar het tulpenveld kijken of in hun kamers spelen.

Wij hopen dat deze tulpen en klompen het leven van de kinderen zal opvrolijken en wij wensen hun de zegeningen van onze Hemelse Vader voor een spoedig herstel.

Genegen,

HET JEUGDWERK
DER NEDERLANDSE
ZENDING.

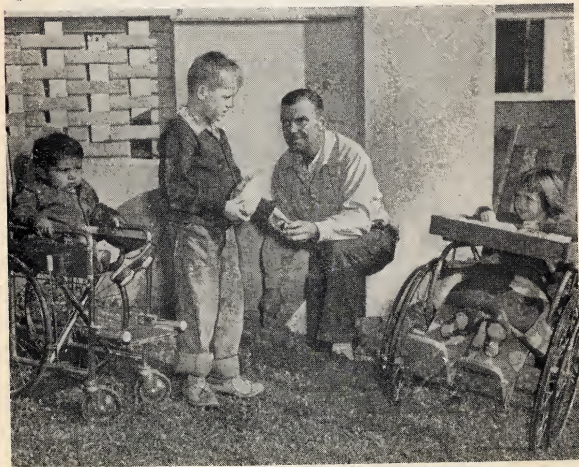
Sonja de Wolf, Nico van den Berg (Jeugdwerk Den Haag) en Zuster Clara Borgeson, Jeugdwerk-Overzienster der Nederlandse Zending, vertegenwoordigen alle kinderen van het Jeugdwerk in de Nederlandse Zending bij hun mooie daad.

Op 2 November 1953, ontvingen wij een dankbrief van Zuster LaVern W. Parmley, Presidente van het Beheer van het Jeugdwerk-Kinderziekenhuis, waarin zij haar dankbaarheid uitdrukt voor de tulpenbollen en klompen, die door het Jeugdwerk der Nederlandse Zending gezonden werden. „Het was een mooi gebaar van de goede zusters en kinderen der Nederlandse Zending ons de bloembollen en klompjes te sturen. Ons mooi nieuw hospitaal zal nu met de aanstaande lente nog mooier zijn, omgeven door parkjes van prachtige bloeiende tulpen. Wanneer elke bloem bloeit zullen we aan Holland denken en de tulpentijd bij U.“

Bijgaande foto verscheen in het kerkelijk nieuws van het dagblad „The Deseret News“ op 31 October. De titel luidde: „Giften van de kinderen van het Jeugdwerk der Nederlandse Zending.“ De foto toont ons drie patiënten van het Jeugdwerk-Kinderziekenhuis, die de tuinier helpen bij het planten van de tulpenbollen. De drie kinderen Don Kanosh, 15-maanden oud Indiaans jongentje, Terry Rogers, 8 jaar en Kathleen Gibson, 4 jaar, dragen de kleurrijke klompjes. Het artikel geeft enkele bijzonderheden weer, reeds gemeld in de brief aan Zr. Parmley, en o.a. het volgende: „Gedurende de lange wintermaanden zullen de kinderen van het Jeugdwerk-Kinderziekenhuis het prettig vinden de klompjes aan te passen die zij ontvingen van het verre Nederland. En als de lente komt zullen ze op de uitkijk staan en door de hospitaalrassen gluren, om de eerste tekenen van leven gade te slaan, welke uit de bollen zullen opschieten, die hun ook door hun verre vriendjes werden toegezonden. Deze week werden 150 bollen van 15 verschillende soorten kleuren ontvangen van de lage landen. Daarbij waren zes rode tinten, drie gele, twee roze, één blauwe, één zwarte, één witte en één rood-witte tint.“

De kinderen in het hospitaal zullen een nieuwe ervaring hebben, wanneer zij trachten te lopen in de kleurrijke klompen, versierd met molens, en zij zullen met vurig verlangen het bloeien van de tulpen bij het aanbreken der lente tegemoet zien.”

LEHI IN DE WILDERNIS.

Vervolg van pagina 14.

Een van de voornaamste functies van de gouverneurs in het Oosten is altijd geweest het in ontvangst nemen van verzoekschriften. De vaste gewoonte was de indieners er van zoveel mogelijk te bestelen. (Dit deden zij liefst een ieder, als zij er kans toe zagen!) Zie de fraaie geschiedenis van Laban en de kostbaarheden van Lehi (I Nephi 3:26). Er is in de literatuur nog een geschiedenis bewaard gebleven van de onderhandelingen van een afgezant van Egypte met de roofzuchtige gouverneur van Byblos over cederstammen, die Egypte nog te vorderen zou hebben van Byblos. ⁸⁾

De gouverneur van Byblos is een broertje van Laban, — hij woont óók in een paleis, en heeft ook platen in zijn bezit. Zijn eerste reactie is, dat hij woedend wordt en uitschreeuwt: „Jij bent een dief”, — net als Laban. Hij laat dan de platen binnenbrengen, waaruit hij voorleest, dat zijn voorvaderen geen verantwoording schuldig waren aan Egypte, dus hij ook niet. Verder verweert hij zich door liegen en schelden, door de afgezant uit zijn paleis te laten gooien, na hem gewezen te hebben op het feit, dat er in Byblos graven waren van vroegere afgezanten van Egypte, die hun vaderland niet hadden teruggezien. Doden doet de gouverneur de afgezant niet, maar hij speelt hem in handen van zeerovers, die met hun schepen voor de haven van Byblos op prooi liggen te loeren! — Laban is dus een waar evenbeeld van deze historische Zakar Baal, gouverneur van Byblos! Prof. Nibley bespreekt ook nog de vraag, die bij ons kan opkomen: Is een garnizoen van 50 man voor een stad als Jeruzalem niet veel te klein? — Uit tal van bronnen — de Amar-

na brieven en een brief van Koning Nebucadnezar — blijkt, dat een garnizoen in vreedstijd van 30-80 man voldoende werd geacht, zelfs voor grote steden. — „Laban met zijn 50”, is dus opnieuw geheel in overeenstemming met de werkelijkheid. Maar hoe was het mogelijk, dat Nephi Laban op straat kon doden en Laban's kleren kon aantrekken, zonder ontdekt te worden? — Ook dit is zeer wel mogelijk! Het was nacht en straatverlichting of politie was er niet in die tijd. De straten waren zeer smal, dus duister. — De deuren van de huizen waren bij nacht zwaar gegrendeld en aan de straatzijde waren er nauwelijks vensters, de huizen zagen uitsluitend uit op een binnenplaats. — Tot zelfs in de middeleeuwen was het hoogst gevaarlijk 's nachts uit te gaan wegens rondzwervende misdadigers.

Maar waarom ging Laban dan uit? Gewichtige staatszaken noopten hem hiertoe. Jeruzalem stond voor zijn verwoesting, — en Laban ging uit om met de leidende personen van Jeruzalem besprekingen te houden. (4:22). — In de nacht om zo weinig mogelijk opzien en onrust te verwekken. — Uit de Lachis brieven weten we hoe gevaarlijk de politieke situatie voor Palestina was. Mischien had Laban om zijn zorgen daarover te verzetten, véél te veel gedronken.

Het fraaie statiezwaard van Laban vinden wij ook in de historie terug. Zulke zwaarden behoorden tot de kostbaarste bezittingen van de stamhoofden. Labans zwaard had een gouden gevest en Nephi „zag, dat de kling van het kostbaarste staal was,” (4:9), waarschijnlijk meteorijzer, dat nog kostbaarder was als goud, wegens zijn voortreffelijk-

heid en zijn zeldzaamheid. Zulke zwaarden vindt men nu nog in musea terug).

Op de vraag: Klopt het beeld dat het Boek van Mormon geeft van Laban met de thans bekend geworden werkelijkheid, — moeten wij dus volmondig beantwoorden: Ja, de schurk Laban is (helaas) een historische persoon. I Nephi blijkt weer ook op dit onderdeel een waar beeld te hebben gegeven.

Belevenissen in de woestijn.

Vader Lehi is een groot profeet, ziener en openbaarder, maar tevens maatschappelijk een man van gewicht in zijn dagen, evenals Laban. Maar de kring waarbinnen zijn gezag geldt is veel kleiner.

In Palestina en Arabië is de familie een gesloten geheel, dat in zijn eigen behoeften voorziet. Een staatje in de staat. En de vader is hiervan het hoofd, de Sheikh. Hij is de hoogste autoriteit, die nauwelijks iemand als meerdere boven zich erkent.

Toch is zijn gezag zeer betrekkelijk. De zoons staan dikwijls tegen hun vader op. Als zij ouder worden, vatten zij meermalen een wrok op tegen hun vader, omdat de zoon meent, dat zijn vader hem te kort doet. Soms slaat zelfs de zoon zijn eigen, opofferende moeder! — Maar de vader zal nooit zijn zoon met een bestraffing dreigen. Zijn enige wapen en zijn enige kracht is overreding en het geven van wijze lessen!

Dit is ook het enige machtsmiddel van het hoofd van een stam, de Sheikh. Zijn stamgenoten dulden geen enkele dwang, ook geen bevelen. — De Sheikh kan iemand wegens een wandaad veroordelen, b.v. tot een boete, maar hij heeft geen macht het vonnis ten uitvoer te brengen. Wil de veroordeelde niet betalen, welnu, dan is de zaak daarmee afgedaan!

Ook binnen het stamverband bestaat veel ontevredenheid, evenals in de familie. Een reiziger uit onze dagen vertelt, dat het Bedouinen gezelschap waarmee hij reisde zó overstuur was over vermeend onrecht, dat zij 's avonds na volbrachte tocht, niet tot eten in staat waren.

Lehi is de Sheikh over zijn familie. De gevaarlijke tocht, die zij ondernomen hebben in een vijandelijk land, heeft allen dicht bijeengebracht en maakt het hebben van een leider dubbel noodzakelijk, maar diens gezag berust op zijn persoonlijke grote geestesgaven, als profeet, ziener en openbaarder.

Is er wat te bespreken in een stam, dan komt men in een tent van de Sheikh bijeen en een vloedstroom van welsprekendheid breekt los. De Sheikh neemt de leiding met een toespraak, waarin raadgevingen en toepasselijke spreekwoorden dooreengemengd zijn, teneinde de vergaderden tot een goede beslissing te brengen. — Ook de anderen geven blijk van bijna bovennatuurlijke redenaarsgaven.

Zo komen ook Lehi en de zijnen telkens weer bijeen in de tent van de Sheikh en ook hier gaat het heet toe. — In I Nephi 16 : 1-5 vinden wij hiervan een voorbeeld. De broers zijn weer eens opstandig, maar Nephi — steun van zijn vader en toekomstig leider, — de Here heeft hem tot regeerder aangesteld (II Nephi 3 : 29) — spreekt hen toe na kracht te hebben ontvangen van omhoog en de broers vernederen zich voor God. Als we weten, dat ook nu nog in Arabië alles zo toegaat, dan beginnen wij iets te begrijpen van wat er beschreven staat in I Nephi 2 : 6-11. Wij zien tussen de regels door, wat de historische ondergrond is van deze episode.

Als Lehi 3 dagen in de woestijn is

geweest en vrijwel onvindbaar geworden voor zijn vijanden in Jeruzalem (de familie van de gedode Laban en die anderen, die hem naar het leven hebben gestaan), dan wordt het eerste kamp opgeslagen. (2 : 6) De Sheikh geeft ook in zulke gevallen geen bevelen, hij zet zijn stok in de grond ten teken, dat hij halt maakt. Allen volgen dan zijn voorbeeld. De vrouwen zetten de tenten op (breken ze later ook weer af) en de Sheikh maakt een altaar en brengt Gode een dankoffer voor de behouden aankomst. Overal in de woestijn vindt men deze ruwe steenhopen, soms nog uit vóórhistorische tijden.

Terwijl de vrouwen bezig zijn en nadat Lehi het dankoffer heeft gebracht (2 : 7), inspecteert hij de omgeving van het kamp, in dit geval begeleid door zijn zonen. Zij bestijgen een berg en overzien de plek waar het kamp ligt. — Dit is gelegen in een Wadi — een diep dal — aan een riviertje, dicht bij zijn uitmonding in de Rode Zee. (2 : 3)

Overweldigd door dit uitzicht en de herinnering aan de vele moeilijkheden, die zij met Gods hulp overwonnen hebben — houdt Lehi twee korte toespraken tot zijn beide opstandige zoons, — één van de merkwaardigste scènes uit volkenkundig oogpunt in het Boek van Mormon (I Nephi 2 : 9 en 10).

Lehi heeft de rivier de naam van zijn oudste zoon Laman gegeven, (2 : 8) zo iets is een Arabische gewoonte, en Lehi stelt deze rivier, waaraan Laman zich wel door de naamgeving extra verbonden moet gevoelen, ten voorbeeld aan zijn zoon met de woorden: O, dat gij toch gelijk deze rivier mocht zijn, immer uitlopende in de wateren van alle gerechtigheid. (2 : 9)

En aan zijn tweede zoon, naar wie

het dal Lemuel genoemd is door vader Lehi (2 : 14), wordt dit dal, zijn dat. ten voorbeeld gesteld: O, dat gij toch gelijk dit dal mocht zijn, flink en standvastig, en onwrikbaar in het onderhouden van de geboden des Heren! (2 : 10)

Dit is weer 100 % Arabië.

De oudste 2 zonen, als echte woestijnmensen, zijn steeds in oppositie, zijn altijd weerspanning en tot uitersten geneigd. Zij gaan hun broeder Nephi te lijf, ja, zij plegen twee maal een aanslag op zijn leven. Zij willen hem eerst gebonden in de woestijn achterlaten ten prooi aan de wilde dieren en als Nephi zich met Gods' hulp weet te bevrijden, dan willen zij hem doodslaan en alleen door de voorspraak van twee vrouwen brengt Lehi het leven er af! (8 : 16-19)

Weet iets typisch Arabisch, — alleen de smeking van een vrouw kan een woestijnbewoner er toe brengen het trotse hoofd te buigen.

Nephi en zijn broeders gaan dan samen naar de tent van Lehi. — Immer weer naar de tent van de Sheikh, het centrum van de stam. — Maar we horen niets van een bestraffing der beide deugnieten door hun vader wegens hun dubbele moordaanslag op hun broeder, — een zéér ernstig vergrijp toch in onze ogen. — Ook nu weer zou het houden van een zedepreek het enige tuchtmiddel geweest zijn en daar Laman en Lemuel zich al (voor enkele momenten!!) bekeerd hadden en berouw toonden, was een terechtwijzing overbodig geworden.

Lehi kent het karakter van zijn oudste 2 zonen door en door. Als zij met zijn allen op de berg staan en met dankbaarheid en vreugde het eerste kampement in de woestijn overzien, op dit plechtig moment toont Lehi zich weer de begunadigde

leider. Want hij giet een ernstige vermaning tot Laman en Lemuel om zich te bekeren en hun leven te verbeteren in de vorm van 2 verzen, die de grote bewondering van zijn toehoorders moet hebben opgewekt. Reeds de aanhef van de beide verzen (2 : 9 en 10): O, dat gij..... doet ons vermoeden, dat de volgende regels iets bijzonders zijn. Ook voor de Westering geeft deze aanhef aan een lied een zeer plechtig karakter, zie onze liederen no. 26 en vooral no. 47. Maar overigens herkennen wij de twee vermaningen niet als poëzie naar westerse trant. — Maar zoals ze staan in I Nephi voldoen zij geheel aan de eisen, die de oude bewoners van Arabië aan poëzie stelden.

De meest voorkomende aanleiding tot dichterlijke ontboezemingen in Arabië is het zien van stromend water. De Duitse kenners van deze vorm van literatuur spreken daarom van bronnenpoëzie. Stromend water is zulk een weelde en zulk een verheugenis in de woestijn, dat de dichter zich uiten móet!

Reeds de oudste Arabische dichters deden dit. Zij richtten zich dan tot een (soms denkbeeldige) metgezel, die zij wijzen op het schone natuurtafereel, een bewijs van Gods' goedheid en barmhartigheid en verbinden daaraan een zedelijke les. — Deze verzen zijn steeds slechts enkele regels groot.

Het hoogste doel van de dichter is twee gelijksoortige verzen tegelijk te maken. Het tweede moet een „broeder“ zijn van het eerste. Maar meestal brengt hij het niet verder dan tot een „neef“, de overeenstemming tussen beide is niet volmaakt genoeg.

Gaan wij nu terug naar Lehi en zijn zonen op de berg bij het kamp. Nephi noteert alles nauwkeurig, een

teken hoe zeer alles hem imponeert. — In I Nephi 1 : 16 zegt hij immers alleen het belangrijkste te kunnen opschrijven.

Ook hier wekt het zien van stromend water de lust tot dichten op. Lehi richt zich naar klassiek voorbeeld tot zijn metgezellen, wijst hen op de schone schepping Gods en knoopt daaraan een zegebede vast. Het gelukt hem twee verzen te dichten, die „broeders“ zijn, de hoogste prestatie van de oude dichters!

Zo zien we weer, dat een ganse wereld zich verbergt achter de hier besproken korte episode in I Nephi en tevens dat alles wat daar geschreven staat precies past in het beeld van de cultuur en het leven in Arabië, dat moderne geleerden hebben samengesteld op grond van kennis opgedaan uit antieke en moderne bronnen.

(Wordt vervolgd).

⁶⁾ In 1887/8 zijn een groot aantal klei-tabletten ontdekt in de ruïnen van Tell-el-Amarna in Middel-Egypte: de z.g. Amarna-brieven, Zij vormen een deel van de staatsarchieven van de Egyptische koningen. Vooral de brieven van de door Egypte in Palestina aangestelde gouverneurs geven een merkwaardige kijk op de toestanden, welke daar heersten (Winkler Prin).

⁷⁾ Lachis is een stad in Palestina ten ZW van Jeruzalem. Werd verwoest terzelfdertijd als deze stad. — Het allerbelangrijkste wat het onderzoek in onze tijd van de puinhopen heeft aan het licht gebracht, zijn de z.g. Lachis-brieven. Achtien stuks onaanzienlijke scherven (ostraka), maar hoogst belangrijk voor wat er op geschreven staat door tijdgenoten omstreeks 600 v. Chr., de tijd van Jéremia en de hopeloze strijd tegen de legers van de koning van Babylon. (Winkler Prins). Prof. Beek schrijft: Zulk een potscherf kan men niet zonder ontroering zien, omdat de inhoud ons zo dicht brengt bij de tragische gebeurtenissen ten tijde van Jéremia.

⁸⁾ Byblos (Hebr. Gebal), alleroudste havenstad aan de Middellandse Zee, 30 K.M. ten N. van Beiroet, op een heuvel aan zee, Reeds tussen 4000 en 3000 v. Chr. het belangrijkste handels-

en scheepvaartcentrum aan de Syrische kust. — Lang voor 3000 v. Chr. brachreukwerk en cederstammen naar Egypte. ten grote schepen kostbare oliesoorten. Er was in Byblos een grote Egyptische nederzetting met een reusachtig paleis.

— Ca. 1400 Amarna-brieven (zie onder noot 5) stammen uit Byblos. — Zoals we lezen kunnen in Ezeck. 27 : 9 waren de bewoners van Byblos bekwame handwerkslui. — (Winkler Prins).

„Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet ik óók toebrengen; en zij zullen mijn stem horen, en het zal worden één kudde en één herder”. (Joh. 10 : 16)

Een Navaho schaapherder toont ons twee pasgeboren lammetjes. De Navahos zijn herders. Hun kleine kudden kloekgebouwde schapen, met er tussenin enkele geiten, kunnen gezien worden in de woestijnen van het noordelijk gedeelte van Arizona, in het westen van New Mexico en in het zuidoosten van Utah. Er is slechts

een schrale groei van voeder, daarom is elke kudde onvermijdelijk klein.

Iets aantrekkelijks kenmerkt deze zwervende *afstammelingen van Lehi*. Zij wijden hun leven aan vreedzame bezigheden. Zij beminnen hun geboorteland met zijn kleurige woestijnen en zijn wazige afstanden. Zij houden van zijn heldere hemel, de zon, de maan en de sterren bij nacht; zij houden van de waaierende wind die raast over hun tafellanden. Een goede hoedanigheid dwingt bewondering af voor dit volk; een geestelijkheid, die aangekweekt werd door hun omgeving.

Koning David was een herdersknaapje van nabij Bethlehem. Hij ook hield van zijn kudden en dacht aan zijn lammeren. Als een leeuw en een beer zijn kudde binnendrongen om een lam te roven, dan doodde hij hen. Hij ook beminde zijn land waar hij zijn schapen hoedde; en hij had de Heer lief, die voor hem de goede Herder van Zijn volk was.

Door beproeving tot de ware Kerk van Jezus Christus

door Louise Stevens

(Mechelen-België)

*

Niettegenstaande ik als kind met mijn vier broeders Rooms Katholiek opgevoed werd door mijn ouders en mijn familie van generatie op generatie Rooms Katholiek geweest is, was ik niet zo erg ingenomen met de Katholieke Kerk.

Dit begon, toen ik pas mijn eerste H. Communie gedaan had op 7-jarige leeftijd. Met angst zag ik mijn 11de jaar tegemoet toen ik voor de 2e maal de H. Tafel zou naderen. Gedurende die tussentijd had ik immers de H. Communie verzuimd. Op 9-jarige leeftijd werd ik ingeschreven in het eerste leerjaar van de Catechismuskلاس. De priesters van de parochiekerk gaven zelf deze voorbereiding tot de plechtige H. Communie, die twee jaar beliep. Gedurende deze lessen was ik menigmaal afwezig, maar mijn ouders wisten daar niets over. Toen ik 's avonds door mijn moeder naar bed gebracht werd vroeg ik haar dikwijls, in tranen uitbarstend: „Moeder, ik hoef

toch mijn Plechtige Communie niet te doen!“ Andere kinderen keken met verlangen uit naar deze mooiste dag van hun leven, terwijl ik met grote angst die dag tegemoet zag. Die angst, welke de Kerk mij inboezemde, had ik niet tegenover mijn Hemelse Vader; want ik had God lief en Zijn Zoon, Jezus Christus. In moeilijkheden ging ik zeer dikwijls in gebed en elke avond bad ik mijn Vader in de Hemel voor Zijn hulp in deze angstige tijd. Ondanks de grote onkosten, die mijn ouders gemaakt hadden voor de nieuwe witte klederen voor die plechtige dag en het nodige voor de 2e dag, en de gestrengheid van mijn ouders, deed ik mijn plechtige H. Communie niet. Ouder geworden dacht ik veel na over de mysteriën, die de Katholieke Kerk ons voorhield. Waarom sprak God vroeger tot de mensen door Zijn profeten en gebeurde dit nu niet meer? Vele vragen bestormden me en het antwoord bleef een vraagteken.

Zo kwam de dag, waarop ik huwde en rijkelijk met kinderen gezegend werd. Onze kinderen werden in kerk en school katholiek opgevoed. Eén onder hen was bijzonder godsdienstig aangelegd en vroeg me zeer dikwijls met haar regelmatig de Kerkdiensten bij te wonen, want dit zou haar gelukkig maken. Ik beloofde haar dat die tijd wel eens zou komen en troostte haar ondertussen door haar mijn gebrek aan tijd aan te tonen en het vele werk met al mijn kinderen. Ik had het toen te druk. Ik weet dat zij zeer dikwijls tot God bad om te verkrijgen dat in haar ouders het geloof zou mogen groeien. Toen in de jaren 1940-1945, de oorlog ons landeke teisterde, zou haar wens gedeeltelijk in vervulling gaan. Mijn angst bracht me nader tot God en ik bad veel om de mijnen te mogen behouden. Ik bezocht dikwijls de Kerk en Communiqueerde af en toe. Al onze familieleden overleefden die vreselijke oorlog en ik was er mijn Hemelse Vader dankbaar voor. Ik voelde dat mijn gebed verhoord was.

Het jaar 1948 brak aan en onze dochter Nini, die zo dikwijls voor ons tot God gebeden had, werd 18 jaar en zou haar studiën als verpleegster beginnen. Vanaf haar prilste jeugd was dat haar levensdoel geweest, Helaas, dit jaar zou ons ook veel smart brengen. Onze dochter droeg nauwelijks het uniform van leerlinge-verpleegster, toen haar een zwaar ongeluk overkwam. Gedurende tien maanden was het een strijd

tussen leven en dood, tot op 22 Juli 1949 de dood overwon.

De smart die haar ouders, zusjes en broers, doorstonden was vreselijk en vooral bij mij was zij onhoudbaar en grensde zelfs aan het waanzinnige. Ik woonde als moeder de Kerkdienst en begravenis bij, hoe smartvol deze ook was en beloofde voortaan regelmatig God's geboden te onderhouden om, zo dacht ik, aldus een mooie plaats voor mijn kind in de hemel te bekomen.

Toen alles voorbij was, voelde ik mij heel alleen. Noch mijn man noch mijn kinderen, noch mijn moeder konden mij troosten. Mijn gedachten waren alleen bij mijn dochterke en God. Alleen Hij en zij bestonden nog voor mij. Woorden van troost en geloof, door mijn omgeving geuit, misten de overtuiging van dat waarachtige geloof. 's Nachts, tijdens de slapeloze uren, bad ik en ik wist Gods nabijheid en kreeg de zekerheid dat mijn kind niet dood was maar verder leefde in een andere wereld. De kerkdiensten woonde ik nu trouw bij, ik communiqueerde, ging wekelijks naar de biecht, woonde het avondlof bij, volgde de kruisweg; kortom, men kon mij meer in de kerk vinden dan thuis. Toch kon ik in al deze diensten de troost niet vinden, die ik in de nachtelijke stilte van mijn huiskamer vond, in eenvoudig gebed verenigd met God. Ik was in de kerk het gelukkigst, wanneer de priester het spreekgestoelte betrad en over het Evangelie van Christus begon te spreken.

✓ Zeer dikwijls bezocht ik de pastorij om missen te bespreken voor mijn overleden dochtertje, vooral met de stille wens en hoop enige woorden van troost te ontvangen vanwege de herder onzer parochie. Kunnen we niet lezen in de Bijbel, dat, wanneer een schaap in nood is, de goede herder dit verdwaalde schaap gaat opzoeken. Doch deze gedachte kwam niet in hem op noch sprak hij woorden van troost. Noch de pastoor noch de onderpastoor bezochten mij thuis in al mijn leed. Eenmaal zei één van hen op de pastorij deze woorden: „Madame, U hoeft toch zoveel verdriet niet te hebben. Uw kind heeft niemand iets misdaan. Zij was steeds braaf en is nu bij God.....” Ondertussen ging hij mij voor naar de deur, waardoor ik verstond dat ons gesprek ten einde was.

Zekere morgen ontdekte ik een blaadje onder mijn deur geschoven. Ik nam het op en las en herlas deze godsdienstige gedachten. Het was een blaadje van een protestantse secte „De Open Poort”. Het verlangen kwam in mij op om een dezer diensten bij te wonen, maar iets weerhield mij; een zekere vrees of macht was sterker dan mijn verlangen. Ik vroeg God om sterkte en bad Hem, indien ik de verkeerde weg bewandelde, mij Zijn herders te sturen, steeds denkende dat de katholieke priesters ware dienstknechten Gods waren.

Enkele dagen later vond ik naast het blaadje „De Open Poort” een ander blaadje. Dit tractaat sprak

rechtstreeks tot mij en stemde wonderwel met mijn gedachten overeen. Meerdere tractaten kreeg ik ter lezing en met gretigheid bestudeerde ik al deze geloofswaarheden. Het voorbestaan trof me, te meer, daar ik zo dikwijls nagedacht had dat evenals God, ook de mens eeuwig moet zijn. Deze tractaten van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen brachten zoveel licht in zaken, die duister voor mij waren geweest. Een buurvrouw, die toevallig binnenkwam, zag dat ik mij zo verdiepte in deze tractaten en vertelde mij dat zij reeds met deze zendelingen gesproken had aan de deur. Het zou moeilijk voor hen zijn om tot mij te komen, daar het voorste gedeelte van mijn huis door een Café-uitbater bewoond werd, die buiten alle godsdiensten stond en hen zou doorsturen. Mijn Hemelse Vader bediende zich echter van mijn buurvrouw, want zij zegde mij het volgende: „Wil ik hen tot U brengen?” Het was of zij mijn gedachten geraaden had. Zonder bedenking zegde ik ja.

Op 23 Mei 1950 kwam ik voor de eerste maal in gesprek met twee ouderlingen van de Kerk en bekwam datgene, wat ik sedert maanden tevergeefs zocht, nl. troost en sterkte. Deze ouderlingen, als ware dienstknechten Gods, brachten mij, met eindeloos geduld, week na week, troost en sterkte en licht in mijn donker bestaan. Stilaan vergat ik mijn leed en begon te herleven. Mijn lieveling was niet dood, doch zij

had enkel het aardse lichaam afgelegd. Een groter taak had zij te vervullen in het hiernamaals, waar zij haar dierbare familie de weg tot God kon wijzen.

Een gans jaar onderzocht ik de leerstellingen van de Kerk en waar duisternis was brachten de ouderlingen licht.

Menige woordenwisseling ontstond nu tussen mij en mijn man. Hij wilde niets van hen horen en dreigde de ouderlingen aan de deur te zetten. Door standvastigheid en gebed heb ik die moeilijkheden overwonnen. Mijn man waagde het niet de zendingen door te sturen.

Op 27 Mei 1951 werd ik gedoopt en op deze plechtigheid waren zelfs mijn man en kinderen tegenwoordig. Geloof en gebed verwezenlijken veel.

Op 17 Februari 1952 werd mijn man gedoopt en spoedig daarop

volgden twee van onze kinderen. Op 29 November 1953 werd mijn andere dochter-verpleegster gedoopt en heden weet ik ook dat het werk voor mijn overleden dochter Nini gedaan werd.

Mijn man was ongelovig, vóór hij met de zendingen in contact kwam en beweerde, niettegenstaande zijn Katholieke opvoeding in zijn jeugd, dat met de dood alles eindigde. Nu is hij een trouw lid van de Kerk en heeft het lagere Priesterschap en hoopt vurig dat hij waardig zal bevonden worden om het hogere Priesterschap te mogen ontvangen. Hij heeft een sterk getuigenis van God en van het ware Evangelie van Jezus Christus.

Met hem en de kinderen verheug ik mij lid te zijn van de ware herstelde Kerk van Jezus Christus.

* * * * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEHUWD:

Dallinga, Heino, met Siekman, Klaske; 22 October 1953, te Groningen.
Wolters, Harm Pieter; met Herman, Franses Antoinette; 12 Nov. 1953, te Groningen.

INGEZEGEND:

Kuiters, Dorothea, 1 November 1953 te Dordrecht.
Kuiters, Hendrik Roelof Ant., 1 November 1953 te Dordrecht.
Verelst, Mark Margaretha Lodewijk, 13 December 1953 te Mechelen.
Van Dee, Nicolaas Elgin, 30 November 1953, te Leeuwarden.
Hertog, Ronald Simon, 13 December 1953 te Den Helder.
Bais, Cornelia Johanna, 13 December 1953, te Den Helder.

GEDOOPT:

Koopal, Jacoba Evertje, 22 November 1953 te Utrecht.
Ephraim, Marienne Adriana Sonja, 22 November 1953 te Utrecht.
Volkert, Nicolaas Wilhelmus, 22 November 1953 te Hilversum.

Volkert, Jacoba Boegem, 22 November 1953 te Hilversum.

Stevens, Maria Gabriella, 29 November 1953 te Mechelen.

Verelst, Maurits Marie Alfons, 29 November 1953 te Mechelen.

Verelst, Lucienne Eugenie Justine Vermeulen, 29 November 1953 te Mechelen.

GEORDEND:

✓ Dallinga, Kodiens, als Priester, 24 Februari 1952 te Groningen.

OVERLEDEN:

Kwast, Reinoutje van de Heide, 13 November 1953 te Den Helder.

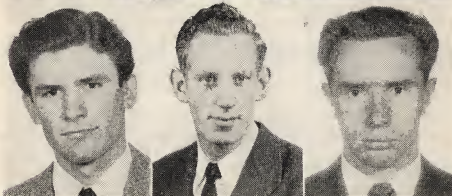
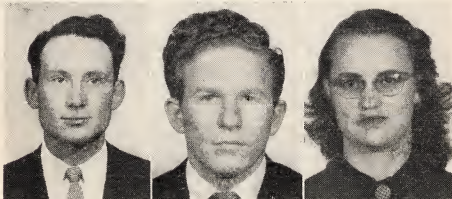
AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

- ✓ Robison, Albert Dell, Logandale, Nevada, te Zeist.
- ✓ Boogert, Jan Hendrik, Salt Lake City, te Mechelen, België.
- ✓ Merrell, Dan K., Provo, Utah, te Den Haag.
- ✓ Beazer, Gaylen Mark, Lorenzo, Idaho, te Utrecht.
- ✓ Hansen, Ned Humphrey, Payson, Utah, te Den Haag.
- ✓ Harman, Beth Christine, Grand Junction, Colorado, te Den Haag.

Ned Humphrey Hansen

Dan Keith Merrell

Beth Christine Harman

Albert Dell Robison

Jan Hendrik Boogert

Gaylen Mark Beazer

OVERGEPLAATST:

- ✓ Peck, Donald M. Jr., van Utrecht naar Zeist als G.P.
- ✓ Cherry, Clair Gail, van Den Haag naar Mechelen, België.

ERRATUM:

- ✓ In „de Ster“ van 15 December werd Elder Johannes van der Toolen aangegeven als overgeplaatst naar Apeldoorn en — bij vergissing — als G.P. — Broeder J. J. Dicou was G.P. en behoudt ook zijn functie als G.P. van Apeldoorn.

WIJ HEBBEN, HERE, UW STEM VERSTAAN

*Wij hebben, Here, Uw stem verstaan,
En brengt nu 't leven lach of traan,
Op U vertrouwen w' eensgezind;
Gij zijt onze eeuwigtrouwe Vrind.*

*Zij 't leven kort, en schijnt het wel
Een tijd van onspoed en gekwel,
Zijn vrienden soms ons kwaadgezind,
Gij zijt onze eeuwigtrouwe Vrind.*

*Stoort soms de dood ons aards geluk,
Keert blijde hoop in droeve druk,
Elk trouw gelover ondervindt:
Nog steeds zijt G' onze trouwe Vrind.*

*Schenk ons Uw Geest als huisgenoot,
Opdat eens, wat ook 't leven bood,
Elk onzer zich verwinnaar vind',
Door U, onze eeuwigtrouwe Vrind.*

*Translated by
Frank J. Kooyman*

Naar het Engels van John Lyon.

